

РЕШЕНИЕ

№ 3847

гр. София, 10.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 31.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **2831** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.106,ал.1,2 от ЗДСл.

Образувано е по жалба на Л. М. Я. от [населено място] срещу Заповед №ЧР- МИР-009/01.03.2022 година на Министър на иновациите и растежа- [населено място], с която последният на основание чл.106,ал.1,т.2 от ЗДСЛ прекратил служебното правоотношение на Л. М. Я. на длъжност- старши експерт с ранг четвърти младши в сектор“ Процесуално представителство“, Отдел “Изпълнение на проекти“, Главна Дирекция “Европейски фондове за конкурентноспособност“ на Министерство на икономиката считано от 1 март 2022 година.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че същата е постановена при съществено нарушение на съдопроизводствените правила, в нарушение на материалния закон и несъответствие с целта на закона. Посочва се още, че заповедта не отговаря на изискванията за форма в нарушение на нормата на чл.59,ал.2 от АПК, като няма посочени фактически основания за издаването и. Твърди се още, че заповедта е издадена без да е налице хипотезата на чл.106,ал.1,т.2 от ЗДСЛ и в нарушение на нормата на чл.87а от ЗДСЛ. Посочва се още, че не е налице реално съкращаване на длъжността. Иска се отмяна на заповедта и се претендират сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващият- Л. М. Я. редовно и своевременно призована, не се явява. Жалбата и на заявените основания се поддържа от адвокат Н. редовно упълномощена, която заявява претенция за присъждане на разноски. Съображения

относно незаконосъобразността на издадената заповед развива и в представената по делото писмена защита.

Ответникът по оспорването- Министър на иновациите и растежа-гр. С. редовно и своевременно призован се представлява от юрисконсулт Я., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и моли да бъде редуцирано по реда на чл.78,ал.5 от ГПК. Съображения относно неоснователността на жалбата развива и в представената по делото писмена защита.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства е видно, че със Заповед №ЧР-И639/29.10.2021 година на Министър на икономиката Л. М. Я. е преназначена от длъжността- Старши експерт с ранг четвърти младши в Отдел“ Управление на риска, контрол и сигурност“, в Главна дирекция“ Европейски фондове и конкурентноспособност“ на длъжността- Старши експерт с ранг четвърти младши, Експертно ниво 4 в Сектор“ Процесуално представителство“, Отдел“ Изпълнение на проекти“ в Главна дирекция “Европейски фондове за конкурентноспособност“ за неопределено време, считано от 01.11.2021 година.

Със Заповед № ЧР-МИР-001/01.03.2022 година Министър на иновациите и растежа утвърдил длъжностно разписание на Министерство на иновациите и растежа в сила от 01.03.2022 година.

На 01.03.2022 година ответникът по оспорването издал оспорената Заповед № ЧР-МИР-009, с която прекратил служебното правоотношение на оспорващия считано от 01.03.2022 година на основание чл.106,ал.1,т.2 от ЗДСЛ- поради съкращаване на длъжността.

Заповедта е връчена на оспорващия на дата 01.03.2022 година.

По делото са приложени заверено копие на личното служебно досие на оспорващия, Поименно и Длъжностно разписание, действащо към 01.03.2022 година на Министерство на иновациите и растежа, Поименно и Длъжностно разписание на Министерство на икономиката, действащо преди 01.03.2022 година в сила от 12.04.2021 година, доказателства, че Д. Л. е избран от Народното събрание на РБ за Министър на иновациите и растежа.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд-София град намира предявената жалба срещу оспорената заповед за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, не по всички изложени в нея съображения.

Оспорената Заповед №ЧР-МИР-009/01.03.2022 година, с която Министър на иновациите и растежа- [населено място] прекратил служебното правоотношение на Л. М. Я. поради съкращаване на длъжността е индивидуален административен акт по смисъла на чл. чл.21,ал.1 АПК, вр. с чл.154,ал.2,т.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от орган по назначаването в предвидената от закона форма, съдържа ли правното основание за прекратяване на служебното правоотношение, длъжките обезщетения и придобития ранг на държавна служба./арг. от чл.108,ал.1 ЗДСЛ./

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган-това е Министър на иновациите и растежа –гр. С., на когото изрично нормата на чл.12 от Устройствения правилник на Министерство на иновациите и растежа е предоставила правото да утвърждава структурата на административните звена и длъжностното разписание на длъжностите на Министерството по предложение на главния секретар и да прилага съответните процедури за подбор и наемане на служителите в Министерството, включително осигурява извършването на съответните процедури за кариерно развитие и израстване на служителите в Министерството.

Следва да бъде посочено ,че съгласно чл. 6, ал. 1 от Закона за държавния служител, държавният служител изпълнява държавната служба въз основа на назначаване от компетентен орган на държавна власт. В [чл. 19 от Закона за администрацията](#) са посочени органите на изпълнителната власт /държавна власт - [чл. 8 от Конституцията на РБ](#)/. В [чл. 108 от Закона за държавния служител](#) е уточнено кой орган може да прекратява служебното правоотношение с държавния служител и това безспорно е органът по назначаване.

Наред с това, между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства се установява, че към датата на издаване на Заповедта Д. Л. е заемал длъжността-Министър на иновациите и растежа и същият е избран с Решение на НС от 13 декември 2021 година.

При издаването на заповедта органът по назначаването е спазил изискването за писмена форма,посочил е правното основание за издаването и-чл.106,ал.1 т.2 от ЗДСЛ. Разпоредбата на този текст постановява,че органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение с едномесечно предизвестие в изрично изброени случаи, един измежду които е и при съкращаване на длъжността. Неоснователен е доводът на оспорващия, че заповедта не е мотивирана, защото ЗДСЛ като специален закон не предвижда реквизит на заповедта- мотивираност и не въвежда изискване органът по назначаването да посочи конкретни мотиви защо съкращава длъжността,още повече,че какви структурни промени да предприема в администрацията,е преценка за целесъобразност на органа по назначаването и не може да бъде предмет на съдебна проверка.

Неоснователно е и твърдението на оспорващия, че заповедта не отговаря на изискванията за форма, визирани в чл.59,ал.2 АПК- в нея няма посочени фактически основания за издаване на заповедта , защото ЗДСл е специален по отношение на АПК и нормата на чл.108 от ЗДСЛ ясно сочи какви реквизити следва да съдържа заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, като винаги специалният закон изключва приложението на общия/ това е основен принцип в правото. Обстоятелството, че Заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е индивидуален административен акт, не води до извод, различен от настоящия и не обуславя приложението на чл.59 от АПК, защото Заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на държавен служител се подчинява на правната уредба, визирана в ЗДСл, а не в АПК.

При издаването на заповедта, органът по назначаването е спазил процесуалноправните разпоредби.

Неоснователно е и твърдението на оспорващия , че при издаването на заповедта са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, защото ЗДСЛ не поставя изискване преди да пристъпи към издаване на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, органът по назначаването да уведоми

държавният служител за предстоящото прекратяване, да му даде възможност да представи доказателства и едва тогава да пристъпи към издаване на заповедта за прекратяване. Достатъчно е да предизвести служителя, а ако не стори това, да му изплати обезщетение за неспазен срок на предизвестие, пред каквото хипотеза сме изправени - не е налице предизвестие за прекратяване на служебното правоотношение. Неспазване на предизвестieto от страна на ответника по оспорването, не може и няма как да бъде въздигнато в нарушение на изискването за законосъобразност на заповедта, а от там и да доведе до отмяна на заповедта. Ако органът по назначаването не е спазил даденото от него предизвестие, за държавния служител - ЗДСл е регламентирал ред и начин на защита, визирани в ЗДСЛ - чрез предявяване на осъдителен иск.

При издаване на заповедта са нарушени материално-правните разпоредби на ЗДСЛ.

Държавен служител е конституционно понятие. Чл.116, ал.1 от Конституцията на РБ определя държавните служители като изпълнители на волята и интересите на нацията.

Легално определение на понятието „държавен служител“ е дадено в разпоредбата на чл.2,ал.1 от ЗДСЛ, според която държавен служител е лице, което по силата на административен акт за назначаване заема платена щатна длъжност в държавната администрация и подпомага орган на държавната власт при осъществяване на неговите правомощия. Държавни служители са и лицата, на които специален закон предоставя статут на държавен служител при спазване изискванията на този закон предоставя статут на държавен служител. Съгласно чл.6 от ЗДСЛ, държавният служител изпълнява държавната служба въз основа на назначаване от компетентен орган на държавна власт. Длъжностите, които се заемат от държавните служители, се определят в Единен класификатор на длъжностите в администрацията, който се приема от Министерския съвет и се обнародва в "Държавен вестник. Легална дефиниция на понятието „длъжност в администрацията“ е дадено в чл.2,ал.1 от Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията, според която „длъжност в администрацията“ е нормативно определена позиция, която се заема по служебно или по трудово правоотношение, включително по правоотношение, възникнало на основание на Закона за Министерството на вътрешните работи, на Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, на Закона за изпълнение на наказанията или на Закона за дипломатическата служба, въз основа на определени изисквания и критерии, свързана е с конкретен вид дейност на лицето, което я заема и се изразява в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностна характеристика. От своя страна, ЗДСЛ не дава определение на понятието „държавна служба“. Такова определение няма и в действащото българско законодателство и то се извежда от теорията. Държавната служба е трайно изградена институция, осигуряваща постоянното и непрекъснато функциониране на държавния апарат за реализиране на държавни цели и задачи. Държавна служба съществува не само при държавните административни органи, но при другите органи, осъществяващи държавни функции. Държавната служба не е непосредствено свързана с производството на материални ценности, тя не е материално-производствена дейност, но тя може да бъде дейност по подготвяне на условията за осъществяване на материално производство.

Държавната служба е институция на държавата и има за основно предназначение да

реализира държавната политика, държавните интереси, както и обществения интерес, представен в държавната политика. Функционирането на държавната служба е свързано с упражняването на държавна власт и при осъществяването ѝ, винаги се действа от името на държавата и затова държавната служба е израз на държавно-властнически правомощия и нейното нормално функциониране се гарантира от държавната власт, като при нужда за целите на изпълнение на задачите на държавната служба може да се прибегне и до държавна принуда. Държавната служба се осъществява на основата на правото-тя е правно регламентирана и представлява система от правни норми, общи и специални, които уреждат принципите и правилата на осъществяване на държавната служба, правата и задълженията на държавните служители, отговорността и зависимостта между функционирането на държавната служба в различните държавни органи и звена. Като обобщение може да се каже, че държавната служба е изградена с цел да се организира постоянното осъществяване на функциите на държавата. Държавната служба е правно регламентирана, свързана с упражняването на държавната власт, дейност за осигуряване на трайното и непрекъсваемо функциониране на държавния апарат. Тя е административно-правен институт. Понятието "държавна служба" е дефинирано и в Решение № 5/1993 на КС на РБ, който сочи "че най-общо държавната служба е дейност по осъществяване на функциите на държавата. Тази дейност се извършва от името на държавата и за реализиране правомощията на предвидените в Конституцията нейни органи. За нея се предвижда и обикновено се получава възнаграждение. Това не е дейност, непосредствено свързана с производството на материални ценности. Този най-общ смисъл на понятието "държавна служба" обаче не изключва и особеностите, с които то се употребява в Конституцията и които то придобива в зависимост от конкретното си систематично място и от съответния правен институт, с който е пряко свързано."

От събраните доказателства е видно, че оспорващият е заемал длъжността-Старши експерт с четвърти младши ранг в Сектор "Процесуално представителство", Отдел "Изпълнение на проекти", Главна дирекция "Европейски фондове за конкурентноспособност на Министерство на икономиката до 01.03.2022 година.

Съгласно § 12, ал.1 от ПЗР на Постановление № 20 на МС за приемане на Устройствени правилници на Министерство на икономиката и индустрията и на Министерство на иновациите и растежа активите, пасивите, правата и задълженията, свързани с дейността на преобразуваното Министерство на икономиката съгласно [Решение на Народното събрание от 13 декември 2021 г. за приемане на структура на Министерския съвет на Република България](#), преминават към Министерството на икономиката и индустрията и Министерството на иновациите и растежа в срок до 31 май 2022 г. Правата и задълженията на Главна дирекция "Европейски фондове за конкурентоспособност" на преобразуваното Министерство на икономиката, в качеството ѝ на управляващ и договарящ орган на Оперативна програма "Развитие на конкурентоспособността на българската икономика" 2007 - 2013 г., на управляващ орган на Оперативна програма "Иновации и конкурентоспособност" 2014 - 2020 г., на Оперативна програма "Инициатива за малки и средни предприятия" 2014 - 2020 г. и на Програмата за конкурентоспособност и иновации в предприятията 2021 - 2027 г. и в качеството ѝ на Изпълнителна агенция по Програма ФАР, включително по договорите

за безвъзмездна финансова помощ, се поемат от Министерството на иновациите и растежа.

По силата на алинея трета на §12 от ПЗР на Постановлението правата и задълженията на Главна дирекция "Европейски фондове за конкурентоспособност" на преобразуваното Министерство на икономиката, в качеството ѝ на конкретен бенефициент по приоритетна ос 5 "Техническа помощ" на Оперативна програма "Развитие на конкурентоспособността на българската икономика" 2007 - 2013 г., по приоритетна ос 5 "Техническа помощ" на Оперативна програма "Иновации и конкурентоспособност" 2014 - 2020 г. и по приоритетна ос "Техническа помощ" на Програмата за конкурентоспособност и иновации в предприятията 2021 - 2027 г., се поемат от Министерството на иновациите и растежа.

Откритите процедури за възлагане на обществени поръчки за нуждите на Главна дирекция "Европейски фондове за конкурентоспособност" на преобразуваното Министерство на икономиката се довършват от Министъра на иновациите и растежа, а сключените договори, чието изпълнение не е приключило, изцяло за нуждите на Главна дирекция "Европейски фондове за конкурентоспособност" на преобразуваното Министерство на икономиката се поемат от министъра на иновациите и растежа. Сключените договори, чието изпълнение не е приключило, за дейностите, отчетани в програма "Администрация", както и договорите във връзка с дейността на общата администрация на преобразуваното Министерство на икономиката се поемат от министъра на икономиката и индустрията и министъра на иновациите и растежа за съответната част от предмета на договора съобразно нуждите на съответния възложител, при запазване на общия обем, характер и стойност.

По силата на § 14. (1) от ПЗР на ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 20 ОТ 25 ФЕВРУАРИ 2022 Г. ЗА ПРИЕМАНЕ НА УСТРОЙСТВЕНИ ПРАВИЛНИЦИ НА МИНИСТЕРСТВОТО НА ИКОНОМИКАТА И ИНДУСТРИЯТА И НА МИНИСТЕРСТВОТО НА ИНОВАЦИИТЕ И РАСТЕЖАВ сила от 01.03.2022 година служебните и трудовите правоотношения на служителите на Министерството на икономиката, чиито функции преминават към Министерството на икономиката и индустрията и Министерството на иновациите и растежа, се уреждат по реда на [чл. 87а от Закона за държавния служител](#) и [чл. 123 от Кодекса на труда](#). По силата на алинея втора, Извън случаите по ал. 1 служебните и трудовите правоотношения на служителите в звената от общата администрация, дирекция "Вътрешен одит", Инспектората, Звено "Сигурност на информацията" и финансовите контролори на преобразуваното Министерство на икономиката при постигане на определената численост на персонала в Министерството на икономиката и индустрията и в Министерството на иновациите и растежа се уреждат от министъра на икономиката и индустрията при условията и по реда на [чл. 106, ал. 1, т. 2 от Закона за държавния служител](#), съответно по реда на [чл. 328, ал. 1, т. 2 от Кодекса на труда](#).

Съгласно алинея трета на §14 от ПЗР на Постановлението извън случаите по ал. 1 служебните и трудовите правоотношения на служителите от дирекция "Насърчителни мерки и проекти" и Главна дирекция "Европейски фондове за конкурентоспособност" на преобразуваното Министерство на икономиката при постигане на определената численост на персонала в Министерството на иновациите и растежа се уреждат от министъра на иновациите и растежа при условията и по реда на [чл. 106, ал. 1, т. 2 от Закона за държавния служител](#), съответно по реда на [чл. 328, ал. 1, т. 2 от Кодекса на труда](#). Съдебните производства, по които страна е министърът на икономиката,

съответно Министерството на икономиката, образувани във връзка с дейността на звената по ал. 3 и правоотношенията със служители в тях, се довършват от министъра на иновациите и растежа.

От приложеното Длъжностно разписание, действало в Министерство на икономиката преди 01.03.2022 година, в сила от 12.04.2021 е видно ,че предвидените щатни бройки в Главна дирекция “ Европейски фондове и конкурентноспособност“ са били 212 щатни бройки, в това число сътрудници по управление на европейски проекти и програми 13 щатни бройки и служители в териториалните звена- 63 щатни бройки, а съгласно утвърденото Длъжностно разписание в сила от 01.03.2022 година на Министерство на иновациите и растежа- щатната численост на Главна дирекция“ Европейски фондове за конкурентноспособност“ е 278 щатни бройки, в това число -Сътрудници по управление на европейски проекти и програми- 96 щатни бройки и Служители в териториалните звена 45 щатни бройки, като в Отдел „ Законосъобразност на процедури и процесуално представителство са предвидени 18 щатни бройки при 9 бройки по Длъжностното разписание в сила от 12.04.2021 година за Сектор “Процесуално представителство“, където е работил преди това оспорващият Я..

Настоящият съдебен състав намира, че незаконосъобразно ответникът по оспорването е издал оспорената заповед на основание чл.106,ал.1,т.2 от ЗДСЛ, тъй като на първо място е следвало да съобрази § 14,ал.1 от ПЗР на ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 20 ОТ 25 ФЕВРУАРИ 2022 Г. ЗА ПРИЕМАНЕ НА УСТРОЙСТВЕНИ ПРАВИЛНИЦИ НА МИНИСТЕРСТВОТО НА ИКОНОМИКАТА И ИНДУСТРИЯТА И НА МИНИСТЕРСТВОТО НА ИНОВАЦИИТЕ И РАСТЕЖА в *сила от 01.03.2022* година служебните и трудовите правоотношения на служителите на Министерството на икономиката, чиито функции преминават към Министерството на икономиката и индустрията и Министерството на иновациите и растежа, се уреждат по реда на [чл. 87а от Закона за държавния служител](#) и [чл. 123 от Кодекса на труда](#) и да не прекратява служебното правоотношение на оспорващия. Нещо повече дори не е налице хипотезата на чл.14,ал.3 от ПЗР на ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 20 ОТ 25 ФЕВРУАРИ 2022 Г. ЗА ПРИЕМАНЕ НА УСТРОЙСТВЕНИ ПРАВИЛНИЦИ НА МИНИСТЕРСТВОТО НА ИКОНОМИКАТА И ИНДУСТРИЯТА И НА МИНИСТЕРСТВОТО НА ИНОВАЦИИТЕ И РАСТЕЖА, тъй като нормата е приложима само и единствено при постигане на определената численост на персонала в Министерството на иновациите и растежа/ общо за Министерството , а не за конкретната длъжност и за конкретната Главна дирекция “Европейски фондове и конкурентноспособност“ - пред каквато хипотеза сме изправени- органът по назначаването е прекратил служебното правоотношение на оспорващия, при изчерпване на щатните бройки в Главна дирекция “Европейски фондове и конкурентноспособност“, разкривайки голям брой щатни бройки за заемане по трудово правоотношение и при наличие на голям брой други незаети други щатни длъжности по служебно правоотношение в други дирекции. Дори в новото Длъжностно разписание органът по назначаването е предвидил голям брой длъжности за заемане по трудово правоотношение, без да съобрази ,че е бил длъжен да приложи нормата на чл.87а от ЗДСЛ по отношение на служителите, които преминават към Министерство на иновациите и растежа, в това число и от Главна дирекция "Европейски фондове за конкурентноспособност". Съгласно [чл. 87а ЗДСл](#) при преобразуване на администрация, при преминаване на дейност от една администрация в друга, както и при преминаване на дейност от закрыта администрация в друга, служебното правоотношение с държавния служител не се

прекратява.

Вярно е, че в правомощията на органа по назначаването е да извършва структурни промени в рамките на нормативно определената структура и численост на Министерството и въпрос на свободна преценка на органа е да определи наименованието и съответната система от функции, задължения на всяка една длъжност в нормативно установените административни звена и допълнително обособените с щатното разписание отдели и сектори на тези звена (А.: [чл. 11, вр. с чл. 4](#) от Закона за администрацията), като в рамките на предоставената му оперативна самостоятелност органът по назначаването разполага с възможността да извършва структурни промени, водещи до закриване на едни длъжности и разкриване на други длъжности, като тези действия не подлежат на съдебен контрол“- РЕШЕНИЕ № 2892 ОТ 25.02.2011 Г. ПО АДМ. Д. № 14587/2010 Г., 5 ЧЛ. С-В НА ВАС.,но идеята на законодателя е не именно с така предоставената оперативна самостоятелност да се постига произвол и на практика използване текста на закона за едно фиктивно съкращаване на длъжности.

Наличието на изрична разпоредба, която определя как да се уредят служебните правоотношения със служителите на Главна дирекция“ Европейски фондове и конкурентноспособност“ означава, че Министърът на иновациите и растежа не е следвало да прекратява служебното правоотношение на оспорващия, предвид наличието на голям брой свободни длъжности в Министерството / не само в Главната дирекция“ЕФК“, още повече, че е налице не само увеличение на числеността на Отдел“ Законосъобразност на процедури и процесуално представителство от 9 на 18 бройки, но и наличието на голям брой свободни длъжности, предвидени за заемане по служебно правоотношение в цялото Министерство и без да е налице хипотезата на параграф 14,ал.3 от ПЗР на Постановление № 20 на Министерски съвет от 25.02.2022 година за приемане на устройствени правилници на Министерство на икономиката и индустрията и Министерство на иновациите и растежа, тъй като не е постигната определената численост на персонала на Министерството. Напротив, органът по назначаването е определил свободни длъжности, които следва да бъдат заети не само по служебно правоотношение, но и по трудово правоотношение и които са вакантни към датата на издаване на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение. Ответникът по оспорването е следвало да преназначи оспорващия по предвидения за това ред и едва ако не е имало каквито и да било свободни щатни бройки в Министерството изобщо да прекрати служебното правоотношение на оспорващия. Неоснователен е доводът на процесуалния представител на ответника по оспорването, че правоотношението на оспорващия е прекратено, тъй като Държавната агенция за научни изследвания и иновации е закрыта и следвало да бъдат назначени и служителите от тази Дирекция. Да вярно е, че съгласно § 3,ал.1 от ПЗР на Постановлението на МС от 25.02.2022 година Държавната агенция за научни изследвания и иновации се закрива, а Министерството на иновациите и растежа е правоприемник на Държавната агенция за научни изследвания и иновации и имуществото, активите, пасивите, архивът, както и другите права и задължения на Държавната агенция за научни изследвания и иновации се поемат от Министерството на иновациите и растежа. Три щатни бройки преминават от Държавната агенция за научни изследвания и иновации към администрацията на Министерския съвет. Служебните и трудовите правоотношения на служителите в Държавната агенция за научни изследвания и иновации, чиито функции преминават към Министерството на иновациите и растежа, се уреждат съгласно [чл. 87а от Закона за държавния служител](#) и [чл. 123 от Кодекса на труда](#). Служебните правоотношения на служителите от

Държавната агенция за научни изследвания и иновации, изпълняващи функциите по управление на човешките ресурси, осигурени с 1 щ. бр., преминават към администрацията на Министерския съвет съгласно [чл. 87а от Закона за държавния служител](#), а извън случаите по ал. 4 и 5 служебните и трудовите правоотношения на служителите от закритата Държавна агенция за научни изследвания и иновации при постигане на определената численост на персонала в Министерството на иновациите и растежа се уреждат от министъра на иновациите и растежа при условията и по реда на [чл. 106, ал. 1, т. 2 от Закона за държавния служител](#), съответно по реда на [чл. 328, ал. 1, т. 2 от Кодекса на труда](#).

Но също така е вярно, че и така цитираната норма на § 3, ал. 6 от ПЗР на заключението предвижда прекратяване на служебните правоотношения със служителите само и единствено при постигане на определената численост персонала в Министерството, а не в конкретната дирекция, още повече, че от Длъжностното разписание, действащо от 01.03.2022 година е видно, че в Министерството има голям брой свободни длъжности, предназначени за заемане по служебно правоотношение и които са свободни. Наред това, ответникът по оспорването не представи доказателства, колко от служителите от закритата Държавна агенция за научни изследвания и иновации са преназначени в Министерство на иновациите и растежа, както и колко от служителите в ГД "ЕФК" са преназначени и е изчерпана общата численост на персонала в Министерството. Напротив- доказателствата са в посока, че има редица свободни длъжности за заемане по служебно правоотношение в Министерство на иновациите и растежа.

Оспорената Заповед на съответства и на целта на закона- да се прекратяват служебните правоотношения на служители, спрямо които са налице основанията на параграф 14, ал. 3 от ПЗР на Постановление № 20 на МС за приемане на Устройствени правилници на Министерство на икономиката и индустрията и на Министерство на иновациите и растежа, както и на основния принцип, визиран в чл. 6 от АПК.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед е незаконосъобразна, неотговаряща на условията за редовно действие на административните актове и предпоставя отмяната и.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение, но преди да бъде определен неговия размер, следва да се обсъди направеното възражение за прекомерност на същото, депозирано в последното съдебно заседание от страна на процесуалния представител на ответника по оспорването. Съгласно чл. 143, ал. 1 АПК, когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ.

Страна по делото е административният орган, по силата на признатата му с АПК административна правосубектност, но разноските се възстановяват от бюджета на юридическото лице, към което се числи административния орган.

По силата на чл. 78, ал. 5 ГПК/ приложима по силата на преpraщaщата норма на чл. 144 от АПК/, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер

съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата.В съответствие с разпоредбата на чл.36,ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента,като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. В нормата на чл.78,ал.5 от ГПК/приложима по силата на препращащата норма на чл.144 АПК е предоставено право на съда да прецени дали да уважи искане за намаляване на адвокатското възнаграждение, като законодателят само е ограничил минималната долна граница,под която не може да се намали възнаграждението- не по- малко от минималния размер,предвиден в Закона за адвокатурата, но съдът не е обвързан с максималния размер,които може да присъди възнаграждение,но ако е доказано като заплатено.Разпоредбата на чл.78,ал.5 от ГПК намира приложение - само при депозирано искане от страната за намаляване на разноските.

В отговор на преюдициално запитване по т. 1 на Решение от 23.11.2017 г. по съединени дела C-427/16 и C-428/16 на СЕС, първи състав, според който разпоредбата на чл. 101, § 1 ДФЕС вр. чл. 4, § 3 Д. трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която, от една страна,адвокатът и неговият клиент не могат – под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката – да договорят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет (България), и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в по-нисък от минималния размер, би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на чл. 101, § 1 ДФЕС. Всеки съд следва да прецени дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.

Приложението на правото на Европейския съюз, включително на тълкуването, дадено от СЕС по цитираното преюдициално запитване е служебно императивно задължение на всяка национална юрисдикция във всяко нейно производство и е без значение дали насрещната страна е правила или не възражение за прекомерност против адвокатския хонорар, претендиран от молителя.

Националният съд не може да се преструва, че не е постановявано такова тълкуване на общностната правна уредба от СЕС, нито може да чака националният законодател да създаде национална правна уредба, която да предвижда някакъв нарочен механизъм за прилагането на тълкуването. Напротив, националният съд е длъжен сам да приложи разпоредителната част от тълкуването, като тълкувателна правна норма със собствен регулативен потенциал.В изпълнение на това си задължение, настоящият съдебен състав намира, че адвокатската професия е свободна професия, чието упражняване представлява самостоятелен икономически риск. Ето защо трудът на адвоката не е равен и не може да бъде равен непременно на труда на юрисконсулта (каквото пълномощник е защитавал ответника по иска и не зависи от размерите на юрисконсултското възнаграждение по чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ–арг. чл. 78, ал. 8 ГПК, ред., ДВ, бр. 8/2017 г. Адвокатският хонорар обаче не може и е непременно да е много по-висок, особено по дела, които не се отличават с фактическа и правна сложност. В принципен план съгласно чл. 6, ал. 3 Закона за адвокатурата без полагане на изпит за адвокати се вписват кандидати с юридически стаж от пет години (вкл. и най-вече юрисконсултите). Очевидно, в очите на законодателя трудът на юрисконсултите като юристи е съпоставим или поне не много по-малко ценен от труда на адвокатите. Адвокатското възнаграждение съответно, за да не доведе до ограничаване на

конкуренцията, не трябва да е значително по-голямо от това на юрисконсултите, поне по делата, които не се отличават с фактическа и правна сложност и са с малък обем на процесуални действия. Диапазоните на юрисконсултското възнаграждение по искиви дела са 100-300 лева. В случая българската правна уредба не съдържа какъвто и да било точен критерий, който би могъл да гарантира, че определените от Висшия адвокатски съвет минимални размери на адвокатските възнаграждения са справедливи и обосновани при зачитане на общия интерес. Освен това единствената форма на контрол, който се упражнява от публичен орган върху наредбите на Висшия адвокатски съвет за определяне на минимални размери на адвокатските възнаграждения, е контролът на Върховния административен съд, като този контрол е ограничен до това дали тези наредби са в съответствие с Конституцията и българските закони. Запитващата юрисдикция следва да провери дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.

В конкретния случай, оспорваният е представяван от адвокат Н. и в представения Договор за правна защита и съдействие е видно, че договореното възнаграждение е в размер на 500 лева, платено в брой при подписване на договора. Възнаграждението за един адвокат съгласно чл.8, ал.3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, минималното възнаграждение на един адвокат за дела За процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 500 лева. Договореното и заплатено адвокатско възнаграждение е именно в минимума, не е прекомерно и не следва да бъде редуцирано. На тази плоскост в полза на оспорвания следва да се присъдят разноски в размер на 500 лева-заплатено адвокатско възнаграждение.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК/приложима по силата на чл.144 АПК по присъждането на разноски ,съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от гореизложеното и на основание чл.122 от ЗДСл,вр.с чл.173 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед №ЧР- МИР-009/01.03.2022 година на Министър на иновациите и растежа- [населено място], с която последният на основание чл.106,ал.1,т.2 от ЗДСЛ прекратил служебното правоотношение на Л. М. Я. на длъжност- старши експерт с ранг четвърти младши в сектор“ Процесуално представителство“, Отдел “Изпълнение на проекти“, Главна Дирекция “Европейски фондове за конкурентноспособност“ на Министерство на икономиката считано от 1 март 2022 година.

ОСЪЖДА МИНИСТЪР НА ИНОВАЦИИТЕ И РАСТЕЖА- ГР.С. ДА

**ЗАПЛАТИ НА Л. М. Я. ОТ ГР. С. СУМАТА ОТ 500 ЛЕВА- РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО,
КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА
МИНИСТЕРСТВО НА ИНОВАЦИИТЕ И РАСТЕЖА.**

**НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ
ИЗПРАТИ НА ОСПОРВАЩИЯ И НА ОТВЕТНИКА ПО ОСПОРВАНЕТО.**

**РЕШЕНИЕТО ПОДЛЕЖИ НА КАСАЦИОННО ОСПОРВАНЕ -В 14 ДНЕВЕН СРОК ОТ
ПОЛУЧАВАНЕ НА ПРЕПИС ОТ СЪЩОТО ПРЕД ВАС НА РБ.**

СЪДИЯ: